

човѣшки преживѣва. Но трий-
сетъ щомъ прехвърли, той за-
живѣва волски: оре, копей, за-
сѣва изъ цѣлинитѣ полски...
Работи неуморно, все труди се,

все шѣта: ту челядь да из-
храни, ту домещъ да поскѣта.
Не си доспива нивга, нито по-
чивка знае. Тегло и трудъ без-
мѣренъ — живота му това е.

С. Дриновъ

КОНЬ И ЛИСИЦА

Старъ конь вървѣлъ изъ го-
рата. Среднала го кума Лиса.
— Кжде, коньо?

конь за тебъ намѣрихъ. Ще
се нагостишъ богато. Ела съ
мене!

— Остави се, кума Лиске!
Изпжди ме господарьтъ. Не
сѣмъ можелъ да работя. Па
взелъ, че се и надсвива! Мо-
жешъ, казва, да се върнешъ,
но ако ми лъвъ докарашъ. Де
се чуло и видѣло — старъ
конь съ лъвъ да се разправя!

— И на присмѣхъ Богъ по-
мага, — рекла Лиса. — Слушай,
коньо! Легни тука и на умрѣлъ
престори се. За другото — гле-
дай мене!

Легналъ коньтъ. Хуква Лиса,
та при лѣва.

— Царю славенъ, мѣртвъ

влѣчи го и изядешъ го!

— Бива, Лиске, завържи го!

Кума Лиса омотала на лѣва
краката здраво. Вързала го
незабавно за опашката на коня.

— Тегли, коньо! — рекла
Лиса. — При човѣка завлѣчи го!

Завлѣкълъ го вкѣщи коньтъ.
Господарьтъ му се слисалъ.

— Не се чуди, господарю,
Тоя лъвъ неблагоприятенъ ста-
ритъ си слуги пждѣлъ.

Засрамилъ се госпрдарьтъ
и прибралъ отново коня.

Ранъ-Босилекъ